

almindelige Mennesker i mange Tilfælde vil udvise en større Forsigtighed, end hvis der overhovedet intet findes udtalt i Loven. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem Hr. Rahbeks Udtalelser i det hele var saa fjernt fra den Opfattelse, der er endt med at blive Landstingets, at det ikke er muligt forholdsvis let at naa til et Resultat.

De ærede Medlemmer Hr. Bouet og Hr. Holdgaard lagde lidt for megen Vægt paa visse Udtalelser i min Fremsættelses-tale. Formaålet for mig var ikke at faa Lovforslaget ført tilbage til Regeringsforslagets Affattelse, men at gøre opmærksom paa, paa hvilke tre Punkter jeg havde været mest betænkelig ved Indrømmelserne, og saa bede Folketinget overveje, om man ogsaa fra dette Tings Side mente at kunne gaa saa vidt paa disse tre Omraader, som Landstinget var gaaet. Der er overhovedet ingen Modsætning, der kan skildres som — jeg tror det var det ærede Medlem Hr. Holdgaard, der gjorde det — en Modsætning mellem Landstinget paa den ene Side og Justitsministeriet paa den anden Side. I Virkeligheden fremgaar det af Udtalelserne fra Landstingets Ordfører, at der med Hensyn til nogle af disse Indrømmelser i Virkeligheden i Landstinget var et Flertal, der i og for sig var enigt med Justitsministeriet om, at det var meget betænkeligt at gøre disse Indrømmelser. Det var paa den Baggrund, jeg bad Folketinget om ikke just at vende tilbage til Regeringsforslaget, men at se nærmere paa disse Ting for at komme til Klarhed over, hvorvidt Lovforslaget byder tilstrækkelig Sikkerhed i den Form, hvori Landstinget har vedtaget det.

Det ærede Medlem Hr. Bouets Bemærkninger med Hensyn til § 28, 2det Stykke, § 29 om Armbind og Huebind, § 35 og § 49 vil neppe medføre en Diskussion, der vil bringe Lovforslaget i nogen Fare. Jeg skal derfor ikke ved første Behandling komme nærmere ind paa disse Spørgsmaal.

Det ærede Medlem rejste til sidst det Spørgsmaal, som er velkendt, hvorvidt Paragraf dit eller dat giver Administrationen en for stor Beføjelse. Det ærede Medlem var, hvad der ikke undrede mig, i al Almindelighed imod at give en Beføjelse til Administrationen til, jeg tror, det ærede Medlem sagde, at gaa udenom Loven. Den Sprogbrug tror jeg ikke, nogen Lov vilde anvende, det vil højst blive: til at anvende eller fortolke Loven. Det ærede Medlem var imod dette i al Almindelighed og var særlig imod, at § 60 bemyndiger Justitsministeriet til at foreskrive de Forandringer i eller Tillæg til de Brandpolitiet

vedrørende Forskrifter, hvortil Erfaringen maatte vise Trang. Jeg har tidligere udtalt mig om dette Hovedproblem og sagt følgende: Der vil altid være en vis naturlig Modstand hos Rigsdagen imod at give Administrationen en Beføjelse, hvis Udøvelse Rigsdagen ikke kan følge eller være sikker paa, men paa den anden Side vil der ogsaa være en naturlig Tilbøjelighed hos Administrationen til under Nutidens stærkt forcerede Udvikling og mange tekniske Fremskridt af rent saglige Grunde at udbede sig en vis Beføjelse særlig paa den Art Lovomraader, her er Tale om, for at undgaa de ustandselige Lovrevisioner om saglige eller tekniske Spørgsmaal.

Ud fra den sidste Betragtning er det, § 60 er formuleret. Og naar man nu ved, at den gamle Brandpolitilov stammer fra 1861, og at der er gaaet 24—25 Aar, siden der forelagdes Rigsdagen et Regeringsforslag om en ny Brandpolitilov, tror jeg, at selv enkelte Medlemmer af det konservative Folkeparti vil kunne forsones sig med den Tanke, at der gives Justitsministeriet en vis Beføjelse til i Løbet af de nærmeste 25 eller 50 Aar at ændre Forskrifter, som maatte vise sig praktisk uanvendelige. Her, hvor det ikke drejer sig om Politik, men om at faa saa gode praktiske Forskrifter som muligt, bør man give Administrationen en videre Beføjelse, det vilde enhver Justitsminister ønske og forlange, ganske uanset, hvilken politisk Partifarve han havde, ja, maaske særlig, hvis han ingen havde.

Det ærede Medlem Hr. Holdgaard stillede sig i det hele og store saa velvilligt, at jeg kan indskrænke mig til at takke ham. Med særlig Interesse paahørte jeg de Udtalelser, han fremsatte om Brandvæsenets Ordning.

Til det ærede Medlem Hr. Nis Nissen, der vendte tilbage til den lille Diskussion, der i Landstinget — under tredie Behandling tror jeg, det var — fandt Sted mellem det ærede Medlem af Landstinget Hr. Karberg og mig vedrørende sønderjydske Forhold, vil jeg gerne sige, at jeg den Gang lovede, at Hr. Landstingsmand Karbergs Bemærkninger skulde tilgaa det Udvalg, der sad og behandlede Motorloven, samt tillige Indenrigsministeriet, for at man fra disse Sider kunde overveje, hvorvidt der var Grund til i Anledning af dette Lovforslags Fremsættelse at efterkomme det ærede Medlem Hr. Nis Nissens Betragtninger. Jeg vil derfor henstille, at man i Udvalget undersøger, hvad jeg naturligvis ogsaa selv kan oplyse overfor Udvalget til den Tid, hvad man fra Indenrigsministeriets og dette Ud-